

МЕЧЪТ НА АЛБИОН

МАРК ЧАДБОРН

МЕЧЪТ НА
АЛБИОН

Артлайн Студиос Пъблишинг
София, 2019

THE SWORD OF ALBION
MARK CHADBOURN
Copyright © Mark Chadbourn 2010
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания. Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

Марк Чадборн
Мечът на Албион
Артлайн Студиос Пъблишинг 2019
Всички права запазени.
Превод: © 2014 Жени Петкова
Редактор: Ина Тодорова
Коректор: Венелин Пройков
Художник на корицата: Стефан Вълканов
Предпечат и печат: Артлайн Студиос Пъблишинг
Издател: Артлайн Студиос Пъблишинг
България, София 1421
кв. Лагера, ул. „Червена стена“ № 4
тел. +359 2 411 00 02
artline-comics.net
artline@artline-comics.net
facebook.com/ArtlineStudios.LTD
ISBN 978-619-193-157-6

На Елизабет, Бетси, Джо и Ив

*Шпионите са хора със съмнителна репутация,
които правят едно, а говорят друго.*

Мария, кралица на шотландците

ПРОЛОГ

Дълбоко под плавно течащата Темза, от изток, към Лондон бавно напредваше процесия от мъждукащи светлини. Те се движеха така, сякаш бяха погребално шествие, а посоката, която следваха, беше неизменна и целенасочена. В този час след полунощ, проблесналата под черните води призрочна светлина, остана незабелязана от никого другия, освен от двама.

– Там! Какво е това, сър? – под светлината на фенера се забелязваше колко уплашен бе стражът, докато се вираше иззад бойниците на Бялата кула* на тридесет метра над реката. Той подрънкваше нервно с дръжката на алебардата** по лъскавата си броня.

Матю Мейхю, който беше виждал доста по-неприятни неща за тридесетте си години, отколкото стражът би сънувал и в най-трескавите си кошмари, отвърна отегчено:

– Съзирам гордото сърце на най-великата нация на земята. Виждам един град, сигурен и защитен от стените си, където кралицата може да спи спокойно.

– Не... Там! – стражът посочи припряно, а лицето му бе в сянка под върха на железния шлем.

* White Tower – централната кула на Лондонския Тауър. – Б.р.

** Алебарда – оръжие, наподобяващо копие със секира вместо връх. – Б.п.

– Някакъв лодкар е претърпял бедствие – въздъхна Матю.

Стражите на Тауър го приемаха за човек много над техния ранг и неговата дума тежеше на мястото си. Никой не беше съвсем сигурен каква точно беше ролята му тук. Документите му обаче бяха подписани от самия главен секретар, сър Франсис Уолсингъм, и когато Мейхю кажеше нещо, той говореше с авторитета на кралския Таен съвет*, следователно с авторитета на самата кралица.

И тъй като търпението му, подобно на ръста, беше твърде оскъдно, стражите се бяха научили, че трябва да се отнасят към Мейхю с внимание. По същия начин считаха за необходимо да се изказват ласкаво за изисканите му дворцови одежди, понеже той изпитваше наслада да се перчи досущ като паун.

По високото му и натруфено жабо имаше около шестстотин дипли и бе колосано така твърдо, за да запази формата си, че Матю едва можеше да движи глава. Жакетът му беше с копчета от скъпоценни камъни и бе модно подплатен на корема, откроявайки се изпод наметалото, стигащо до глезените му – изкусно избродирано с мотиви на еднорози, с кожа около яката и обточено с пурпурна коприна. Брадата му беше перфектно подстригана, оформена в два еднакви върха с дължина един инч и фиксирана с вощък.

Стискайки алебардата, стражът си пое глътка студен въздух в мартенската нощ.

– И фенерът му все още свети на дъното? А другите светлини? И те се движат...

– От течението е.

Стражът поклати глава.

– Това са призраци!

Мейхю изсумтя презрително.

– Ама те съществуват! Самюел Хейл видял майката на кралицата да върви с глава под мишница в параклиса *Сейнт Питър ад Винкула*** . Ами че то Тауър е най-обитаваното от духове мяс-

---

* Тайният съвет на краля е политически съвет на британския монарх. – Б.п.

** St. Peter ad Vincula (лат.) – *Свети Петър в окови*, кралският параклис в Тауър. – Б.п.

то в Англия! Двамата принцове*, Маргарет Поул и лейди Джейн Грей... виждали са ги там, господин Мейхю. Прокълнати от Бог да бродят по света, след като са срещнали смъртта си.

Мейхю изучаваше бавно движещите се светлини и си представяше, че в дълбокото има риби със свещи, които да ги водят в мрака.

От страх стражът разлюля фенера си толкова необуздано, че диви сенки се разлетяха из кулата.

Закрепвайки фенера, Мейхю каза:

– Когато тази величествена крепост е строена преди петстотин години, крал Уилям е наредил да бъде зидана с хоросан, оме-сен със зверска кръв. Знаеш ли защо е било така?

– Не, не. Аз...

– Достатъчно е да се каже – Мейхю го прекъсна с досада, – че тук си в безопасност от свръхестествена заплаха.

Стражът се поуспокои малко.

– В безопасност, казвате?

– Укрепленията на Англия се градят на нещо повече от каменни стени в защита на хората.

Светлините постепенно промениха посоката си, от центъра на реката към Лондонския Тауър, приютен от древните римски стени, охраняващи източните подстъпи към столицата. Мейхю нямаше как да не го побият тръпки – светлините оформяха стрела, насочена право към него.

– Продължете обиколката – каза той рязко, натъртвайки на думите си, в случай че стражът е забелязал неговата моментна слабост. – Трябва да се убедим, че Тауър е в безопасност от враговете на Англия.

– А затворника, когото трябва да пазите?

– Аз ще се погрижа за него.

Мейхю поднесе ароматизирана кърпичка към носа си, но нищо не можеше да притъпи миризмата на градската нечистотия,

* В Кървавата кула на Тауър са били затворени и най-вероятно убити двама млади принцове, почти деца, по време на Войната на розите (1455–1485). – Б.п.

която вятърът разнасяше. Зловонията от екскрементите от канавките и речните корита; карангията, която месарите изхвърляха нощем във водата, първо кървава, а след това – гниеща, там където попадеше в плитчините; купищата смет от къщите – боклуци, които се натрупваха отново, веднага след като биваха извозвани; всичко това, обвито в слой парлив пушек от евтини въглища, които простолудието използваше, за да се отоплява. Понякога беше непоносимо. Той мразеше да е далеч от кралския двор, където радостите на живота бяха осезаеми, мразеше скуката от текущата си задача, а в конкретния момент мразеше факта, че трябва да е изложен на студа на върха на Бялата кула, когато би трябвало да е вътре, до огъня.

Той хвърли поглед към крепостта. Фенери, наредени по коридорите и пътеките край постове на стражите, препречваха морето от тъмнина. Единственото движение идваше от бавната обиколка на нощната стража.

Лондонският Тауър беше непристъпният символ на Англия. Солиден твърд варовик от графство Кент изграждаше непревземаното сърце на грамадата – Бялата кула, защитена от собствена куртина^{*} и ров с още една отдалечена куртина и тринадесет кули, заобикалящи от другата страна вътрешния двор. Имаше и външен двор със стабилни стени, пет кули и три укрепления. Всичко, което беше ценно за нацията, се намираще зад тези стени – кралската корона, съкровищницата, Кралският монетен двор, оръжейната, както и най-опасните затворници на Англия, включително възложения на Мейхю.

Когато слезе по каменните стълби, беше приветстван от усиливащия се звук на тропачи ботуши и светлината на друг фенер. Уилям Озбърн, чието младежко лице и интелигентни сиви очи изглеждаха обезпокоени, беше облечен семпло в кафяво и сиво, със скромно подплатени бричове и наметало, което стигаше до кръста му и покриваше платнен жакет. Твърда, излязла от мода качулка топлеше главата му.

^{*} Военен термин (ост.) – преграда или стена, свързваща две укрепления. – Б.р.

Мейхю се чудеше дали този мъж вече не съжалява, че е заменил от любов към родината обещаващата си правна кариера за военна служба при кралицата, без да съзнава какво ще бъде поискано от него.

– Какво става? – поинтересува се Мейхю.

– Смут. На Портата на предателите.

Накъдето се отпращаха светлините от реката – помисли си Мейхю.

– Портата е сигурна и добре охранявана, нали? – попита той.

Лицето на Озбърн преbledня на светлината на лампата.

– Има шестима души там, както нареди господарят ни, сър Франсис Уолсингъм.

– И въпреки това?

Гласът на Озбърн потрепна от неувереност:

– Стражите казват, че загражденията се движат от само себе си. Резета се отдръпват без помощта на човешка ръка. Не е ли това, от което винаги сме се опасявали?

Изблъсквайки го с раздражение, Мейхю му се сопна:

– И двамата знаем, че Тауър е защитен. Хората ни са уплашени като девизи.

Но въпреки цялото си презрение към думите на своя колега, Мейхю усети пристягане в гърдите.

Уолсингъм каза, че никога няма да се случи – напомни си той. – *Той каза така на кралицата... на Бъргли...*

Опитвайки се да запази самообладание, той се спусна към двора със заучено безразличие и навлезе в най-вътрешните отделения с Озбърн по петите си. Варосаните в бяло стени на Кулата блестяха под светлината на фенерите.

– Слушай! – лицето на по-младия мъж се озари от блясъка, когато вдигна фенера за да освети пътя напред.

Тишината и спокойствието на Кулата бяха нарушени от какофония от рекове, вой, лай, писъци и пронизителни кръсъци. В кралската менажерия лъвовете, леопардите и рисовете се нахвърляха обезумели срещу огражденията.

– Какво ли усещат? – гласът на Озбърн потрепери с раздразнение. Оглеждайки вътрешния двор за някакви признаци на движение, Мейхю омекна.

– Много добре знаем и двамата. Гробищни сенки. Рогатото семейството на дявола. Самата същина на кошмарите. От каквото се страхуваш най-много, в него се превръщат те.

Озбърн потрепна при думите му.

– Не се ли страхуваш?

– Това е работата, която ни е поверена да вършим – в името на кралицата и родината. Вдигни тревога. И след това трябва да отидем при затворника.

– На оръжие! На оръжие! – викаше Озбърн, докато търчеше с все сила, за да открие командира на бранителите на Тауър, и след няколко мига те тичаха към постовете си. Останал без дъх, Озбърн се върна при Мейхю и заедно започнаха да се взират към портата на куртината, където низ от фенери отблъскваше мрака надалеч.

– Нищо – рече Озбърн, треперейки, а гласът му почти се изгуби сред животинските крясъци.

Мейхю насочи вниманието си към кулата *Сейнт Томас* на външната куртина. Отвъд нея беше реката, а под нея беше водният подстъп, известен като Портата на предателите, през която бяха водени враговете на короната, осъдени на затвор или на смърт. Стражите изчезнаха навътре, но врява не се чу.

Пет минути по-късно облекчението, което изпита Озбърн, беше очевидно.

– Може би сме се объркали, вероятно на прага са били испански шпиони. Нашите хора ще се справят с тях за отрицателно време – той погледна към Мейхю в търсене на подкрепа. – Когато страната е на прага на война, испанските шпиони са навсякъде. Нали?

Един страж се появи от кулата *Сейнт Томас*, спирайки на прага за момент. Мейхю и Озбърн го наблюдаваха с любопитство. Със странна, олюляваща се походка войникът се отпрати с клатушкане към тях.

– Пиян ли е? – с неодобрение попита Мейхю. – Главата му ще бъде на ешафода до обяд, ако е напуснал поста си.

– Аз... Аз не... – думите заседнаха в гърлото на Озбърн, докато походката на бранителя на Тауър ставаше все по-разконцентрирана. Конвулсивните му движения бяха силно обезпокоителни, сякаш беше парализиран. Мейхю изруга под нос:

– Отказах се от живота в двора заради това.

Когато стражът се приближи, те видяха, че ръцете му непрекъснато опипват главата, сякаш търсят липсваща шапка. Мейхю неволно посегна към гънките на наметалото за папирата си.

– Страх ме е – прошепна Озбърн.

– Чуваш ли музиката? – Мейхю наостри уши. – Като звук от свирещи флейти, носен от вятъра?

Поемайки си дълбоко дъх, той осъзна, че противната миризма от града е заменена от сладък, съблазнителен аромат, който го върна обратно към детството. Една сълза се появи в края на окото му.

– И този аромат – каза той. – Като царевични поля, огрени от лятна луна. – Той вдъшва отново. – Мед от дявовите кошери.

– Какво ти става? – озадачи се Озбърн. – Ситуацията никак не е подходяща да се унасяш в мечти!

Мейхю остана с чувство на загуба, когато блясъкът му изчезна, но вниманието му бе привлечено от гледката на войника, навлизащ в осветения от факлите кръг. За пръв път Мейхю осъзна, че нещо никак не беше наред с лицето на мъжа. Отвратен, но същевременно заплепен, той се опита да погледне под ръцете на стража. Мъжът се наклони и започна да разкъсва кожата си с нарастваща паника, а друга кожа, неестествено бяла, като направена от зebro, взе да проблясва между пръстите му. *Маска!* – каза си Мейхю, знаейки, че не е маска. Когато ръцете се отдръпнаха за кратко, Мейхю се олюля. Очите на войника бяха големи и тъмни и приличаха досущ на копчета. Те не мигаха, не виждаха. На мястото, където трябваше да е устата, имаше само ред неравни шевове, изпод които идваше приглушено, отчаяно хленчене. *Илюзия* – опита се да убеди себе си Мейхю, а пот се стичаше по скалпа му, въпреки студената нощ. Той не можеше да се отърси от спомена за куклите, които стариците продаваха в Чийпсайд по Коледа.

– Мътните го взели! – възкликна Озбърн. – Какво се е случило с него?

Преди Мейхю да може да отговори, от сенките изригна вихър от охра и кафяво. Насред ужасен рев войникът беше повален на земята. Нокти разкриваха кости и органи, разкъсващи челюсти разпръскваха вътрешности около гърчещото се тяло. Но най-смразяващо бе, че човекът не издаде нито звук.

Не би и могъл – помисли си Мейхю, замръзнал на място.

Триумфалният рев на лъва извади Мейхю и Озбърн от шока.

– Зверовете са избягали от менажерията! – Мейхю изтласка Озбърн към Бялата кула. Вадейки рапирите си, те се движеха без посока, съпровождани от дивите викове, които ставаха все по-силни с всяка изминала секунда. Железният дъх на кръвта се губеше сред носената от нощния бриз тежка миризма на приближаващите зверове.

С широко отворени очи, в пристъп на паника, Озбърн явно губеше ориентация, но Мейхю го сграбчи за ръката и го засили към вратата. Мейхю трескаво потърси дръжката, хвърляйки отчаяни погледи през рамо. От тъмнината изникнаха хвърчащи сенки. Бутайки вратата, Мейхю изтласка Озбърн вътре и я затръшна зад себе си.

– Преградете вратата и я отбранявайте с живота си! – изкрещя на двамата войници, които бяха там. Те пребледняха, когато оглушителните резове и викове се приближиха към входа.

Озбърн се просна на пода, опитвайки се да си поеме дъх. Мейхю вдигна на крака по-младия мъж, дърпайки го за наметалото, и го разтърси.

– Кураж! – изрече той през зъби, за да не го чуят войниците. Намръщеният му вид подчерта твърдостта на тона му. – Не ме проваляй! Не проваляй кралицата!

Треперещ, Озбърн се закатери по виещите се каменни стъпала след Мейхю.

Едва бяха започнали да се изкачват, когато откъм масивната дъбова врата, през която бяха влезли в кулата, се разнесе ужасен тътен. Хвърляйки ококорен поглед към Мейхю, Озбърн започна да

изкачва по две стъпала едновременно. Докато бягаха през отекващите коридори, Озбърн, останал без дъх, попита:

– Какво идва, Мейхю?

– Най-добре е да не мислиш за това сега.

– Аз познавах този човек. Картър. Добро момче с жена и две дъщери. Какво са му сторили?

– Престани да задаваш глупави въпроси!

Писък, разнесъл се от долната част на стълбището, отекна в кулата и замлъкна милостиво бързо и рязко.

– Не позволявай на нищо да те забави! – пришпори го Мейхю.

Достигайки до най-защитеното място на Бялата кула, те се озоваха пред масивна дъбова врата, обкована с желязо и вградена в стени, по-дебели от един човешки бой. След като Мейхю почука три пъти рязко с дръжката на рапирата си, шпионката на вратата се отвори и оттам предпазливо надникнаха чифт очи.

– Кой е? – дочу се глас отвътре.

– Мейхю и Озбърн, хората на сър Франсис Уолсингъм.

Докато Озбърн гледаше тревожно пътя, по който бяха дошли, бдителният поглед изучаваше лицата им. Когато най-сетне притежателят му остана удовлетворен от това, което вижда, беше издадена заповед четиринадесетте резета, които лично кралицата беше настояла да сложат, да бъдат вдигнати.

– Побързай! – извика Озбърн. Мейхю го перна с юмрук по ръката.

След като се озоваха вътре, Озбърн се облегна на бързо заключената след тях врата и въздъхна с облекчение:

– Най-накрая! В безопасност сме!

Мейхю не криеше презрението си. Озбърн беше прекалено слаб, за да оцелее в работата, която вършеше. За нищо на света не би изкарал още дълго и нямаше много смисъл да го измъчва допълнително, като му обяснява очевидното.

Шестима мъже чакаха пред вратата и други двадесет бяха разположени във вътрешните помещения. Всички бяха избрани лично от Уолсингъм заради своите безпощадност и липса на състрадателност. Лицата им бяха винаги сурови, а ръцете им рядко се

отдалечаваха от оръжията. По всяко друго време те можеха да са крадци, прерязващи гърлата на заможни пияници във вертепите на Банксайд, но тук бяха най-доверените служители на кралицата.

– Килията продължава да е заключена, нали? – попита Мейхю командира, чието лице беше набраздено от множество белези от безброй битки.

– Да. Беше проверено преди час, както правим на всеки час.

– Заведи ни там.

– Кой се опитва да срази защитата ни? Със сигурност испанците не биха рискували атака.

Когато Мейхю не отговори, командирът кимна и заповяда на двама от хората си да придружат Озбърн и Мейхю. След няколко мига те вече вървяха покрай помещения, в които бяха натъпкани богатствата на Англия – злато, ограбено от Новия Свят или плячкосано от корабите, плаващи от Карибско море до Ламанша.

Отвъд помещенията със златни кюлчета един от стражите отключи масивна врата и ги поведе към стръмно и усойно стълбище, което водеше към друга заключена врата, зад която имаше стая с нисък таван. Там, на това място, потулено така надълбоко в Бялата кула, където през каменните стени не достигаше и звук, беше неприятно топло и въздухът беше наситен с киселата миризма на пот. В един от ъглите припукваше мангал, а факли пращяха на отсрещната стена. Двама войници играеха на карти на масивна маса, набраздена от драскотини, а погледите им се насочиха към новодошлите с лека изненада. Те бяха виждали Мейхю и Озбърн в тази стая много пъти, но никога по това време. Когато отгоре се дочуха излаяни заповеди и отекна трополенето на ботуши, двамата мъже се изправиха на крака и извадиха сабите си.

В далечния край на стаята имаше една-единствена врата с малък зарешетен прозорец. Мейхю стрелна с поглед прозореца и надникна през решетката в мрачната килия. Когато очите му свикнаха с тъмнината, той забеляза прегърбена фигура на грубо скована дървена пейка. Качулката на наметалото, както винаги, беше нахлулена така, че чертите на човека бяха скрити. Не му беше позволено

да ползва огън за осветление, да пие от чаша или от бокал, само от манерка. Никога не му бе разрешавано да напуска охраняваната територия на Бялата кула. Той беше затворен тук от двадесет години. И през цялото това време никой не беше чувал този мъж да говори.

Но този път проблясъците на светлина през решетката разкриха едва доловимо поместване на тъмната фигура. Сякаш затворникът слушаше Мейхю, може би дори се готвеше да отговори.

Размислите на Мейхю бяха прекъснати от приглушено отекване и трополене от монетния двор над главите им. Шумът беше притъпен, но те чуха надигащи се гласове, последвани от нисък, смразяващ вик.

– Те са тук – каза той безизразно. Извърна се обратно към стаята, ругаейки.

Озбърн се беше долепил до една от стените, досущ като уловено животно. Четиримата стражи погледнаха колебливо към Мейхю.

– Помогнете на приятелите си – нареди той. – Направете всичко, което е по силите ви, за да защитите това място. Затворете вратата, като тръгвате. Аз ще я залостя.

След като войниците тръгнаха, той постави резето на вратата с пренебрежение.

– Така печелим още малко време, това е всичко – каза той. – Ако са се добрали до монетния двор, няма врата, която да ги спре.

– Остава ни да се молим – отвърна Озбърн. – Със сигурност това е единственото нещо, което може да ни спаси в този момент. Не пред хора сме изправени – това не са испанците или французите, или предателите католици от нашето кралство. Това са самите слуги на дявола, които идват, за да вземат душите ни.

Мейхю изпухтя.

– Забрави за Бог, Озбърн. Ако Той съществува, то твърде малко го е грижа за тази долина на плача.

Озбърн се отдръпна, сякаш зашлевен.

– Не вярваш в Бог?

Челото на Мейхю беше плувнало в пот и сърцето му биеше така силно, сякаш щеше да изхвъркне. Той притисна неспокойно ухо към вратата, но не долови никакъв звук.

– Срещаме се лице в лице със заплаха, която ще ни помете, сякаш никога не сме съществували, и ако изобщо има някакво спасение, то няма да дойде отгоре. Ще го постигнем със собствените си сили.

– Тогава ми помогни да барикадирам вратата – помоли го Озбърн.

С примирено свиване на раменете Мейхю натисна с цялата си тежест масивната дъбова маса и заедно с Озбърн я прибута плътно до вратата.

Когато се отдръпнаха, Мейхю се спря. Едва доловим звук от мелодия, изсвирена на флейта, достигна до ушите му. Този звук разтърси душата му и превърна отчаянието в такъв екстаз, че му се прииска да затанцува с дива страст.

– Тази музика – каза той, като затвори очите си с благоговение.

– Не чувам никаква музика – изкрещя Озбърн. – Въобразяваш си!

– Звучи – каза Мейхю с едва доловима усмивка – като края на всичко.

Той се обърна към килията, където сега затворникът стоеше изправен, а факлата хвърляше светлина под качулката му.

– Проклет да си! – раздразни се Озбърн. – Сядай си на мястото! Те няма да те освободят!

Неподвижен, затворникът ги гледаше през решетката. За Мейхю позата му не изглеждаше нито победоносна, нито облекчена, нито пък имаше знак, че той е убеден в предстоящото си освобождение; само леко любопитство към промяната на модела, който беше доминирал в живота му години наред.

– Върни се и си седни на мястото! – изкрещя гневно Озбърн.

– Остави го – отвърна Мейхю колкото бе възможно по-спокойно. – Имаме по-належаща задача. – Те извадиха сабите си и заеха позиция с лице към вратата.

Над главите им долетяха шумни заповеди, диви викове, тичане, звън на саби. Притъпен трясък разклати масивната врата и от пукнатините в каменните стени се посипа прах. Последва тишина и след това за миг въздухът се насити със сладникавата миризма на орлови нокти.

Внезапен писък зазвуча като вятър, свистящ в короната на дърво сред пусто поле. Още шумове, парченца от случващото се, които рисуваха неразбираема картина.

Останаха почти без дъх, с болящи кокалчета на ръцете заради вкопчването в сабите, двамата мъже чакаха.

Нещо се търколи по каменните стълби и се спря във вратата с глухо тупване.

Лека походка, която затихна като шепот в мрака, последвана от протяжна тишина – затишие, което сякаш продължи безкрайно.

Накрая тягостната тишина беше нарушена от грубо стържене докато най-горното резе се отмести сякаш по своя воля. С широко ококорени очи Озбърн наблюдаваше неумолимото му движение.

Последва отместване на най-долното резе и когато това се случи, големите механизми на желязната ключалка се завъртяха, докато не се озоваха по местата си със застрашително *щрак*.

– Аз... аз мисля, че чувам музиката, Мейхю, и че тя е примесена с гласове – Озбърн започна да реди молитви.

Вратата изскърца, открехна се и замря. През отвора проникна светлина. Но не от факли или от свещи, а някак неестествена. Мейхю не можеше да определи от какво е, но му напомняше за лунната светлина над Даунс*. Музиката сега бе по-силна и той също чуваше гласовете.

Звук, долетял откъм гърба му, прекъсна тези мисли. Ръцете на затворника бяха върху решетките на отвора във вратата на килията и той беше отметнал качулката от главата си за пръв път, откакто Мейхю го помнеше. Призрачната лунна светлина като че се отразяваше в килията. Главата на затворника беше положена в сребърен обков във формата на череп. Изящно направена маска, блестяща така ярко, че Мейхю едва можеше да я погледне. Върху нея бяха гравирани с почти невидим черен филигран странни знаци и символи. През сребърните очни орбити погледът на затворника беше прикован в Мейхю, очите му бяха неподвижни и немигащи.

Вратата на помещението се отвори.

---

* Даунс – верига хълмове в Южна Англия на югоизточния морски бряг. – Б.п.